

Arrest

nr. 121 819 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VALKIERS loco advocaat L. PEPERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjjiitische Hazara van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Shilbaghtu Pashi in het district Jaghuri van de provincie Ghazni. U hebt negen jaar les gevolgd aan het lyceum van Shilbaghtu Pashi. Uw vader was in het verleden lid van de partij Nehzat-e Islami. Hij sloot zich bij de taliban aan toen deze groepering aan de macht kwam in Afghanistan. Als lid van de taliban verzamelde hij de wapens van de partij Hezb-e Wahdat in de regio. Na de val van het talibanregime is uw vader samen met uw moeder, twee broers en drie zussen naar Zabul gevlucht uit angst voor wraakacties van de Hezb-e Wahdat partij. H.(...),

een lokale commandant van Hezb-e Wahdat, achtte uw vader bovendien schuldig aan de dood van zijn zoon die in het verleden om het leven was gekomen bij gevechten tussen Nehzat-e Islami en de Hezb-e Wahdat partij. Uw gezin werd in Zabul ondersteund door de taliban. U bleef achter in Shilbaghtu Pashi en bent bij uw oom gaan wonen. In 1380 (2001) werd u onderweg naar uw woning gestopt door twee manschappen van H.(...). Ze vroegen naar uw vader. U zei dat u niet wist waar uw vader zich bevond, waarop ze u begonnen te slaan. Uw oom kwam u ter hulp en beaamde dat jullie geen informatie hadden over uw vader. De mannen waren kwaad en u en uw oom werden meegenomen naar H.(...). Jullie werden twee of drie dagen door hem vastgehouden. Uiteindelijk liet de commandant jullie gaan nadat uw oom had beloofd dat hij u terug zou overdragen aan de commandant wanneer hij hiernaar vroeg. Uw ouders kwamen elk jaar nog één of twee keer naar Shilbaghtu Pashi. In het begin wilden ze dat u met hen zou meegaan naar Zabul. Uw oom weigerde dat echter aangezien zijn leven in gevaar zou komen als u het dorp zou verlaten. U bleef aldus bij uw oom wonen, ging naar school en hielp uw oom af en toe op de velden. Eind 1389 (2010) kwam uw moeder naar het dorp en zei dat u onmiddellijk moest meegaan met haar omdat uw leven en het leven van uw familieleden in gevaar was. U vernam van uw moeder dat uw vader de taliban had verlaten en zich had aangesloten bij het nationaal verzoeningsprogramma van de regering. Uw vader werd in het district Qarabagh ontvoerd door de taliban. Een vriend van uw vader had uw moeder geadviseerd weg te vluchten daar de taliban tevens op zoek was naar de familieleden van uw vader. Uw moeder overhandigde u en uw broer H.(...) in Nimroz aan een smokkelaar. Ze zei dat ze later ook zou komen met uw andere broer en zussen. U en H.(...) zijn via Iran naar Turkije gereisd, waar u uw broer kwijt geraakte. U bent verder naar Griekenland gereisd waar u zeven maanden bent gebleven. Nadat u voldoende geld had verzameld door te werken, bent u verder naar België gereisd, waar u op 17 juni 2011 asiel vroeg. U hebt sinds uw vertrek geen contact meer gehad met uw familie.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: twee schoolrapporten; een brief opgesteld door verschillende bewoners van uw regio waarin uw problemen worden bevestigd; en verzendingsdocumenten. U zou ook een taskara (Afghaans identiteitsdocument) hebben, maar deze zou zich momenteel op de Dienst Voogdij bevinden. U legde hiervan een bewijs van afgifte neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de dienst Voogdij op 2 september 2011 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de programmawet van 22 december 2003 en bij de programmawet van 27 december 2004. Het medisch onderzoek toont aan dat u op 2 september 2011 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar en dat u op deze datum derhalve niet als minderjarige kon worden beschouwd.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen met commandant H.(...) en de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst heeft het Commissariaat-generaal ernstige bedenkingen bij uw verklaringen wat betreft het vertrek van uw familie naar Zabul. Wanneer u werd gevraagd waarom u niet samen met uw gezin naar Zabul bent gevlucht na de val van de taliban, antwoordde u dat u op dat moment bij uw oom woonde omdat het lyceum dichterbij zijn huis was gelegen, dat u aldus niet in uw ouderlijke woning was toen uw gezin is vertrokken en dat uw vader u onmogelijk kon komen ophalen bij uw oom (CGVS, p.4), wat een zeer bedenkelijke uitleg is. Volgens uw verklaringen was uw gezin immers in gevaar (CGVS, p.4 en 10). Het mag dan ook sterk verbazen dat uw ouders u zouden achterlaten enkel en alleen omdat u niet thuis was toen ze wilden vertrekken (CGVS, p.4). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat uw oom in hetzelfde dorp als uw familie woonde (CGVS, p.2-3 en 5), wat nog meer vragen oproept bij uw uitleg als zou uw gezin zonder u naar Zabul zijn vertrokken.

Voorts stelde u dat uw ouders u nadien wel wilden meenemen naar Zabul toen ze het jaar na hun vertrek even terugkeerden naar Shilbaghtu Pashi, maar dat uw oom hier niet mee akkoord ging omdat dat problemen zou veroorzaken voor hem (CGVS, p.5). Volgens uw verklaringen had hij zich bij commandant H.(...) immers garant gesteld voor uw aanwezigheid in het dorp (CGVS, p.11 en 14). Hierbij dienen echter volgende bedenkingen te worden gemaakt. Zo roept het vooreerst vragen op dat commandant H.(...) u zou hebben vrijgelaten op voorwaarde dat uw oom u aan hem zou uitleveren

als het nodig was (CGVS, p.11 en 14). Het is immers bedenkelijk dat H(...) uw oom zomaar zou vertrouwen. Zo had uw oom kunnen besluiten om samen met u en zijn gezin het dorp te verlaten. Daarnaast is het op zich ook zeer bedenkelijk dat uw ouders u jarenlang in het dorp lieten wonen hoewel u omwille van de activiteiten van uw vader voor de Nehzat partij en de taliban (CGVS, p.14-15) met de dood bedreigd werd door H(...) – die bovendien zelf in Shilbaghtu Pashi woonde (CGVS, p.7). Het is weinig aannemelijk dat uw ouders niet meer moeite zouden doen om u in veiligheid te brengen, ondanks de beweerde belofte van uw oom. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de problemen die uw familie zou hebben gekend met de Hezb-e Wahdat partij, sterk op de helling.

Voorts bleef u uitermate vaag over de door u beweerde ontvoering van uw vader door de taliban. U wist alleen te vertellen dat hij in het district Qarabagh van de provincie Ghazni werd ontvoerd door de taliban omdat hij de groepering had verlaten en zich had aangesloten bij het nationaal verzoeningsprogramma (CGVS, p.13). Gevraagd hoe uw vader werd ontvoerd, antwoordde u het niet te weten (CGVS, p.13). U kon evenmin zeggen wat uw vader juist aan het doen was in Qarabagh (CGVS, p.13). U kwam niet verder dan te stellen dat hij of naar Ghazni ging, of er van kwam (CGVS, p.13). Volgens uw verklaringen heeft uw moeder u alleen gezegd dat uw vader werd ontvoerd en heeft u haar verder niets gevraagd (CGVS, p.13), wat zeer bedenkelijk is. Er mag immers verwacht worden dat u meer zou willen weten over de ontvoering van uw vader. Verder verklaarde u dat een vriend van uw vader uw moeder had ingelicht over diens ontvoering door de taliban, maar wanneer u werd gevraagd hoe die vriend dat wist, stelde u het niet te weten (CGVS, p.13). Gevraagd of de taliban contact had opgenomen met iemand om te zeggen dat uw vader in handen was van de groepering, kwam u niet verder dan te stellen dat u denkt dat die vriend van uw vader zelf een talib is en dat u er verder niets over weet (CGVS, p.13).

Ter zake dient er bovendien op gewezen te worden dat wanneer u werd gevraagd waarom u denkt dat deze vriend van uw vader een talib is, u zeer vaag antwoordde dat uw regio wordt gedomineerd door de taliban (CGVS, p.13), wat echter geen bewijs is voor het talibanlidmaatschap van die vriend. Vervolgens ter verduidelijking gevraagd of u bedoelde dat er veel talibanstrijders wonen in Jaghuri, repliceerde u dat er veel talibanstrijders wonen in Daychupan en voegde u hieraan toe dat uw vader daar werd gearresteerd (CGVS, p.13). U erop wijzend dat u eerder had verklaard dat uw vader in Qarabagh (provincie Ghazni) werd ontvoerd, bevestigde u dat (CGVS, p.13). Aldus gevraagd waarom u dan zei dat hij in Daychupan (provincie Zabul) werd gearresteerd, stelde u dat de vriend van uw vader aan uw moeder had gezegd dat hij in Qarabagh werd meegenomen (CGVS, p.13), wat allerm minst een uitleg is voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Uw uitermate vage en tevens incoherente verklaringen over de ontvoering van uw vader, ondermijnen ten stelligste de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Ten slotte dient er nog opgemerkt te worden dat men volgens uw verklaringen net was gestart met de bouw van een kleine luchthaven in Jaghuri toen u Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p.17). U stelde in de herfst van 1389 (23 september – 21 december 2010) samen met uw broer te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p.10). Volgens uw verklaringen zouden de bouwwerken aldus eind 2010 zijn begonnen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt evenwel dat de Afghaanse overheid pas in september 2012 het plan had om een luchthaven in Jaghuri district te bouwen. Dat u beweerde dat u nog aanwezig was in uw district wanneer de luchthaven werd gebouwd, terwijl u eigenlijk al in België was, doet vermoeden dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw verblijf in uw herkomstregio tot aan uw beweerd vertrek uit Afghanistan.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw vluchtmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de

asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde alleenstaande, jongvolwassen man bent. U verklaart negen jaar naar school te zijn geweest (CGVS, p.3). Naast Dari en Hazaragi spreekt u ook een beetje Pasjtoe (CGVS, p.2). Voorts stelde u dat uw moeder zonder problemen de smokkelaar kon betalen (CGVS, p.10). Hier komt nog bij dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw leeftijd en u geen eerlijk en volledig zicht biedt op uw familiale situatie en verblijfplaats voor uw vertrek uit Afghanistan. Uit bovenstaande blijkt immers dat geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van uw vader en dat het evenmin aannemelijk is dat uw ouders, broer en zussen zonder u naar Zabul zouden zijn vertrokken in 2001 (zie supra). Voorgaande vaststellingen doen vermoeden dat u het werkelijke netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen, verborgen wenst te houden. Wanneer u werd gevraagd of u zich elders in Afghanistan zou kunnen vestigen, verwees u bovendien enkel naar de door u beweerde problemen die ongeloofwaardig werden bevonden (CGVS, p.19).

Er zijn dan ook geen gegevens voorhanden die erop wijzen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, niet in staat zou zijn om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. Aangaande de schoolrapporten van het Shilbaghtu Pashi lyceum - die volgens uw verklaringen werden opgemaakt na uw vertrek uit Afghanistan en door een vriend werden verstuurd naar België (CGVS, p.9) - en de brief die na uw vertrek werd opgesteld, waarin de inwoners van Shilbaghtu Pashi en de imam van het dorp Afzali uw problemen bevestigen (CGVS, p.9), dient er verwezen te worden naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd). Hieruit blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is en dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, alle mogelijke documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan ze op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1 van de Conventie van Genève, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker blijft erbij dat zijn geboortedatum 31 december 1994 betreft en geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Tevens wijst verzoeker erop dat er tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillende keren problemen zijn geweest met de tolk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat Kabul niet veilig is en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een foutieve analyse heeft gemaakt door de begrippen asiel en subsidiaire bescherming te verwarren. Bovendien blijkt uit de berichtgeving dat het niet enkel over ‘high-profile attacks’ gaat, maar dat gewone burgers eveneens slachtoffers zijn van aanvallen. Tevens zou verzoeker als intern verplaatste vluchteling die terugkeert uit Europa een ‘high profile’ doelwit zijn. Als jongeman en IDP loopt hij immers een verhoogd risico.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat het gezin van verzoeker naar Zabul vluchtte en verzoeker hierbij achterliet (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Het is immers niet aannemelijk dat het gezin van verzoeker hem zou achterlaten indien de familie werkelijk in acuut gevaar waren, met als enige reden dat hij op dat moment bij zijn oom woonde, niet thuis was toen zijn gezin vertrok en zijn vader hem niet kon komen halen bij zijn oom thuis (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Overigens blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zijn oom in hetzelfde dorp en zelfs in hetzelfde “subdorp” woonde (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3 en 5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het vertrek van zijn gezin onvoorbereid en hals over kop gebeurde, waardoor er niet op hem

gewacht kon worden, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit de verklaringen van verzoeker. Verzoeker verklaart immers slechts algemeen dat zijn vader na de val van de taliban gezocht werd door leden van de Wahdat partij en bang was om in de regio te blijven, waardoor zijn gezin na de val van de taliban verhuisde naar de provincie Zabul (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Bovendien is het niet aannemelijk dat de ouders van verzoeker nog een of tweemaal per jaar terugkwamen naar het dorp, indien hun situatie in de regio dermate gevaarlijk was dat zij hals over kop dienden te vertrekken en verzoeker dienden achter te laten (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Tevens stelt verzoeker dat zijn ouders hem een jaar later wilden meenemen, maar dat zijn oom bang was omdat hij zich garant had gesteld bij commandant H. dat verzoeker in het dorp zou blijven en had beloofd verzoeker aan hem over te leveren als hij hem nodig had, nadat commandant H. hen beiden had opgesloten (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5, 11, 14). Verzoeker legt echter tegenstrijdige verklaringen af omtrent deze opsluiting. Zo stelt hij eerst meermaals dat commandant H. hem twee dagen opsloot (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 11). Even later stelt verzoeker echter dat zij twee of drie dagen vastzaten, om uiteindelijk te besluiten dat hij en zijn oom na drie dagen werden vrijgelaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker hieromtrent geen eenduidige verklaringen aflegt. Evenmin is het aannemelijk dat de familie van verzoeker hem vervolgens gewoon in het dorp bij zijn oom liet wonen, hoewel commandant H. hem op ieder ogenblik kon opeisen, verzoeker regelmatig geslagen werd door de zonen van commandant H. en commandant H. hem iedere keer dat hij hem zag zou hebben bedreigd met de dood (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat men net was gestart met de bouw van een kleine luchthaven in Jaghuri op het moment dat hij Afghanistan verliet (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat in september 2012 gesteld wordt dat de bouw in de nabije toekomst zal starten, terwijl verzoeker op 17 juni 2011 asiel aanvraag in België (stuk 17). De Raad stelt vast dat dit ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker dat hij tot vlak voor zijn vertrek in zijn district bij zijn oom gewoond heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3, 4, 5, 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de plannen voor de luchthaven al jaren bestaan en blijft volhouden dat de werken reeds gestart waren voor zijn vertrek, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is die geenszins wordt gestaafd. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat de luchthaven zelfs nu nog niet af is, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen.

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af en blijkt hij bijzonder onwetend te zijn omtrent de beweemde ontvoering van zijn vader door de taliban, die de uiteindelijke aanleiding zou zijn geweest om zijn land van herkomst te verlaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 11, 13). Zo stelt verzoeker eerst dat hij in het district Qarabagh in de provincie Ghazni werd ontvoerd (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Even later stelt verzoeker daarentegen dat zijn vader werd gearresteerd in de regio Daychupan (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Erop gewezen dat hij eerder Qarabagh had verklaard, bevestigt verzoeker dit. Gevraagd waarom hij dan stelde dat zijn vader in Daychupan werd gearresteerd, stelt verzoeker slechts dat de vriend van zijn vader aan zijn moeder zei dat zijn vader werd gearresteerd in Qarabagh, hetgeen deze tegenstrijdigheid geenszins kan verklaren (stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij verschillende keren Qarabagh heeft geantwoord en slechts eenmaal Daychupan, hetgeen te wijten was aan een probleem met de tolk en erop wijst dat er meermaals problemen met de tolk waren, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat er op dit punt discussie was met de tolk. Overigens ontkent verzoeker geenszins Daychupan te hebben gezegd, wanneer hij op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Ook stelt de Raad vast dat de passages uit het gehoorverslag waarnaar verzoeker verwijst, waaruit blijkt dat er soms discussie was met de tolk, telkens werden uitgeklaard (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 8). De Raad stelt dan ook vast dat de bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien weet verzoeker niet hoe zijn vader werd ontvoerd of wat hij aan het doen was in Qarabagh (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Evenmin weet verzoeker, die stelt dat zijn vader onderweg ontvoerd werd, of zijn vader op weg was naar Ghazni of er net vandaan kwam (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). De moeder van verzoeker zou immers verteld hebben dat zijn vader ontvoerd werd en verzoeker zou er verder niet naar gevraagd hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Verder stelt verzoeker slechts dat zijn moeder dit gehoord had van een vriend van zijn vader. Hoe deze vriend dit te weten was gekomen weet verzoeker echter niet (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Tevens stelt verzoeker dat hij denkt dat deze vriend van zijn vader ook een talib was, maar dit blijkt een louter vermoeden van verzoeker te zijn. Verzoeker stelt immers slechts dat hij denkt dat hij een talib was omdat zijn regio gedomineerd wordt door de

taliban en er geen andere mensen zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Het is niet aannemelijk dat verzoeker een dergelijke gebrekkige kennis heeft over de ontvoering van zijn vader. Dat verzoeker er niet meer over weet, getuigt van een zodanige desinteresse in zijn eigen verhaal dat er aan dit asielerelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgens een medisch onderzoek op 2 september 2011 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (stuk 14). Niettegenstaande verzoeker blijft volharden in de door hem opgegeven leeftijd toont hij niet aan dat hij voormeld leeftijdsonderzoek succesvol heeft betwist.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is die negen jaar naar school is geweest en Dari, Hazaragi en een beetje Pashtou en Engels spreekt (stuk 5, gehoorverslag, p. 2 en 3 en stuk 15, verklaring DVZ, vraag 8). Bovendien beschikt de familie van verzoeker over gronden en stelt verzoeker dat zijn familie het financieel goed had (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 10). Overigens kon verzoeker op de steun van zijn oom rekenen toen zijn familie naar Zabul vertrokken was (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren

operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanlagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. Ook blijkt uit deze informatie dat de aanvallen waarbij burgerslachtoffers vallen zich slechts sporadisch voordoen en dat de burgerdoden steeds het gevolg zijn van "*collateral damage*" bij gerichte aanvallen. Met verzoekers opmerking dat deze slachtoffers dienvolgens dienen te worden gekwalificeerd als slachtoffer van "willekeurig geweld", toont verzoeker echter niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

Waar verzoeker verwijst naar het hoger vermelde rapport, de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, een aantal persberichten, "het laatste ANSO rapport", merkt de Raad op dat zij de veiligheidssituatie in Afghanistan bespreken en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, ook in de hoofdstad Kabul, maar niet aantonen dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst of dat de bovenstaande analyse niet correct zou zijn. Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines hierbij stellend dat het UNHCR niet stelt dat er enkel "high profile" doelwitten zouden zijn, stelt de Raad vast dat de aangehaalde paragraaf betrekking heeft op een situatie in het algemeen in Afghanistan en aldus geenszins iets zegt over de specifieke situatie in de hoofdstad Kabul, zoals hierboven beschreven.

De Raad stelt vast dat door verzoeker erop wordt gewezen dat "*in areas where AGEs exercise effective control, as well as in IDP settlements in Afghanistan, they are reported to use threats and intimidation to enforce this mechanism tot recruit fighters for the insurgency*". Uit de informatie van 5 september 2013 blijkt echter dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de Afghaanse overheid staat. Ook blijkt uit hetgeen hoger werd vastgesteld dat er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden of in de aangehaalde IDP settlements zal terecht komen. Verzoeker toont aldus geenszins met concrete elementen dat hij in Kabul het risico zou lopen op een gedwongen rekrutering.

Voor zover verzoeker verwijst naar het volatiel karakter van het conflict in Afghanistan, meer bepaald naar de onzekerheid die er heerst omtrent de terugtrekking van de buitenlandse troepen, wijst de Raad erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing en dus geen rekening kan houden met mogelijke toekomstige ontwikkelingen (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om deze uitgebreide en gedetailleerde analyse te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om een nieuw onderzoek te voeren. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF